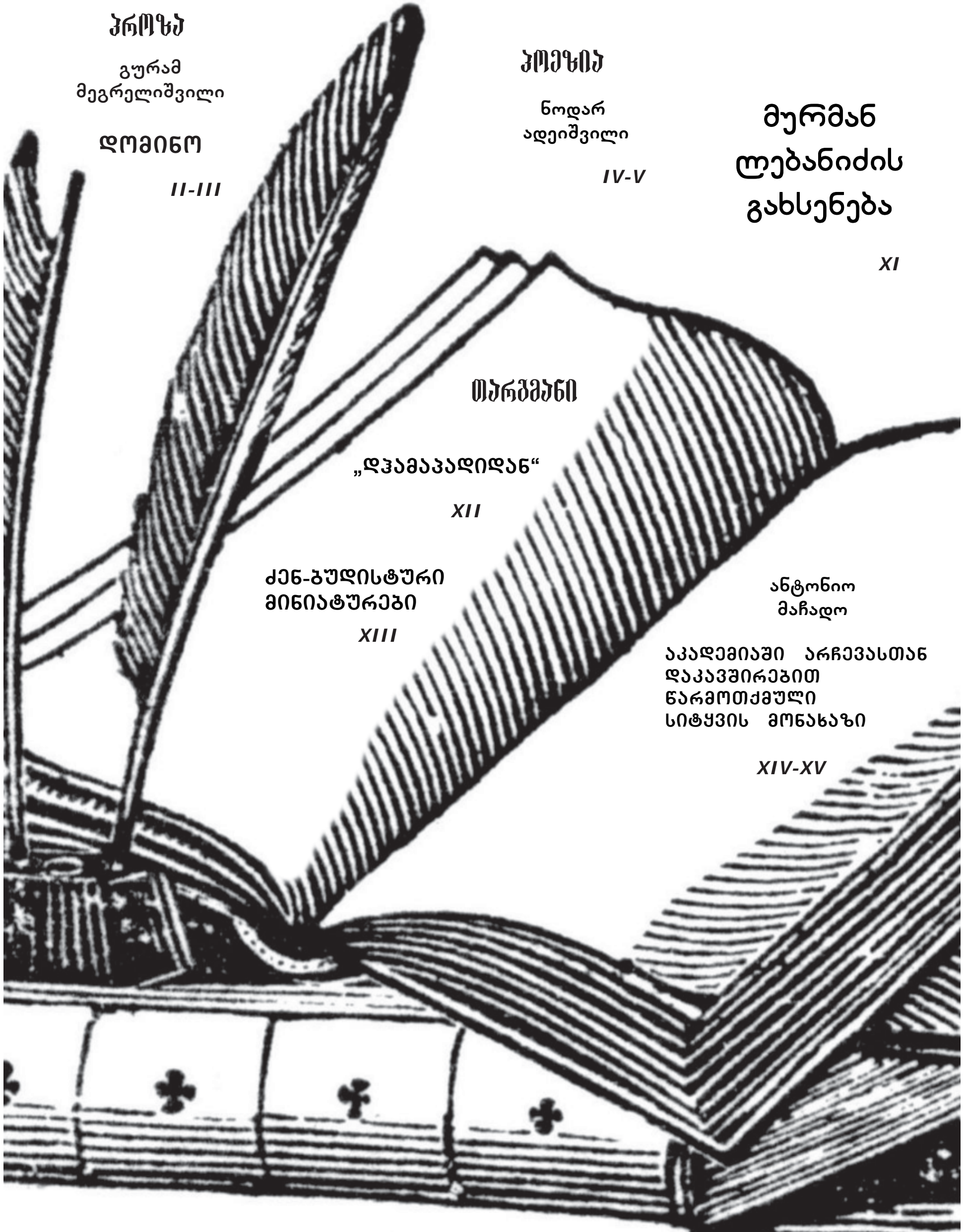

დიტერატურული გაზეთი

№17 25 დეკემბერი 2009 - 21 იანვარი 2010

ბამოღის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 50 თეთრი

ქროზა

გურამ
მეგრელიშვილი

დომინო

II-III

პოეზია

ნოდარ
ადეიშვილი

IV-V

მურმან
ტებანიძის
გახსენება

XI

თარგმანი

„დჰამაკადიდან“

XII

ქან-ბუღისტური
მინიატურები

XIII

ანტონიო
მაჩაღო

აკადემიაში არჩევანთან
დაკავშირებით
წარმოთქმული
სიტყვის მონახაზი

XIV-XV

ლი. ხარბად ვუსვამდი მკლავებს და სულ...

ასეთ ნაშბ ცოველთვის ხვდება ადამი-

მაგრამ როცა ფილტვები ჰაერისგან...

დიდხანზე ვეგდე სილაზე არაქათა-

როცა ნამოვდექი, პირი მომარიდეს და...

მოულოდნელად ვიგრძენი, რომ...

ძალი არ ყოფილა ისე ავად, რომ მო-

პატრონი ქალი იყო, თანაც საკმაოდ...

მათ პირი არ გაუჩერებიათ ისე მლან-

და, რამდენადც ჩემი დამცირება...

ის კაცი გახდა ჩემი პირველი საყ-

მერე კოცნა დამიწყო. მკოცნიდა გაუ-

მოკლე, იმ საღამოს ჩემს ბინაში მო-

უკვე ორი წელია სიზმრებს ქალის...

ერთი ხანობა, როცა "ადამიანის ნამ-

ლექტორის აზრით, რაკი ჩემი და სო-

ის არ იცნობდა სოფიას!

სანათესაო მადრე არა, მაგრამ მინც...

მინდა კი შეცვლა, მკითხეთ, აბა?!

მკლავებს და ისეთი სახით მიყურებდნენ...

ღერი და ღვთისძე

(მამი-ჩარი)

— თქვენ თუ იცით, საერთოდ, გა-

— რა შუაშია, რა ხალხია და როგორ?

— კარგი რა, ჩემო ვასილ, კარგი რა!

— მანც რა ხალხია, ბატონო დავით?

— გალელები, ამერიკელები იყავით...

— ხოდა, ვალის ტერიტორია ერთი...

— მერე? — პოლიციის უფროსი ოდ-

— მერე ის, რომ ასეთი ნაზავი და სხ-

— კარგი რა, ბატონო დავით, დემა-

— კი, მაგრამ, თუ საქართველოს სხვა-

— მე არ ვამბობ, რომ ისინი ქართველე-

— გამიგია!

პოლიციის უფროსმა ველარ უპასუხა...

— ძალიან ცუდი კუთხით მიგყავთ...

— მე არც მითქვამს, რომ ისინი ცუდი...

— კარგი რა, კარგი რა, მართლა!

— ვასილი აღფოთდა და ფეხზე ადგა.

— გშაა, შოთიკი? — ჰკითხა დავითმა...

— სერიოზული ოპერაცია მქონდა,

— კარგი, საყვარელო! — დავითმა...

— თუ შოთიკი, აბა... — თავე დაუქინა შოთიკიმ...

— ხოდა, ამ დროს, ხალხი ბუჩქებში და...

— რატომ ასე ირონიულად და აგებ-

— არანაირი ირონია, რაც დასაფასე-

— მიუხედავად იმისა, რომ პოლიციის...

— ხელები გადაიბანე და დავინცოთ,

— უთხრა, ადგა და უზარმაზარი...

ჰო, ოდესღაც...

განა რამე სხვა მენადა, მსურდა მეთქვა, როგორც მნამდა, ისე უბრალოდ და სადად, ვითომ არაფერი იყო ის, რაც იყო, იმის გარდა.

და ეს ისე... განა ვისმეს თვალთა მოსაწყლიანებლად, — რომ ოდესღაც ის კისკისი ცისკრებს მოაწკრივებდა.

ჰო, ოდესღაც, მაგრამ მერე ვერსად ისე ვერ ვიმღერე... რა ლამაზი იყო ერთ დროს შენზე ჩემი ფიქრი, ელენ!

ნატურის რაში

ვუცქერდი და მიხაროდა, რომ კვლავ ქართლის ზეცა იყო, რომ წვიმდა და რომ თოვდა და რომ ვთხოვე და გადაიღო.

ნეტავ ახლაც, როგორც მაშინ, დაფრინავდეს ნატურის რაში, შენც იწვდიდე ჩემკენ ხელებს, მეც არ დაგეძებდე ცაში.

გეხვეოდე სტრიქონ-სტრიქონ, ისე, როგორც ერთ დროს იყო, გვინდოდეს და — წვიმა წვიმდეს, გვინდოდეს და — გადაიღოს.

მისიზმრება...

მისიზმრება, სხვებს წყალობს, მაგრამ მაინც მე ვხედავ სადედოფლო კაბაში...

ნეტავ სანამდის გასტანს, ანდა, რით დამთავრდება ჩემი ცეცხლთან თამაში? -----

ღმერთო, ღმერთო, მიშველე, ან ასე და ან ისე, ქენი რამე ნელს!

ზოგჯერ წამოვიტირებ, მაგრამ მაინც სიმღერა მირჩვენია ცრემლს.

სოფ ვითოზა

არაგვის ჭალებს დაეცა ბინდი და ჩემს წინ შავი არაგვი მიდის...

ხომ ვითომ არც არაფერი ხდება, მაგრამ, რომ ვუცქერ დღე-ღამის ჭიდილს,

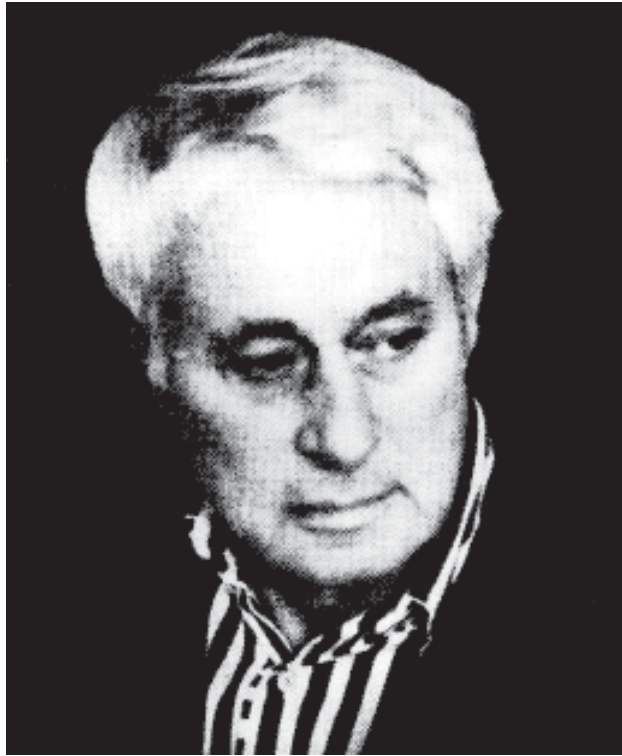
გული უეცარ სევდით მეცხება: რატომ ასე და რატომ ისე არ?

და მიყვარს, თორემ რა მელექსება, და არ თოვს, თორემ რა მაისია?!

მისხან...

თეთრი ტაძრიდან თეთრ ყვავილს მოწყვეტს და მიაქვს ცისკენ, შორიდან — მე ვარ, მგონია, ახლოდან — სხვა ისე.

ასე ხშირად რომ მემღებოდა ახალუხლებში თავი, ამიტომ ვუთამამდები ამ გულქათქათა ყვავილს: — თუ სხვისთვისა ხარ, მშვიდობით, თუ ჩემთვისა ხარ, მისხენ... შორიდან — მე ვარ, მგონია, ახლოდან — სხვა ისე.

ნოდარ ადიშვილი

კიდევ რომ მქნა...

როდესაც ქარი სანთლის აღს მიქრობს, მაშინ ვიხსენებ იმ ფრთებს და ვფიქრობ: კიდევ რომ მქნა ცის, კიდევ რომ მქნა ღვთის, კიდევ რომ მქნა ის, ვინც მინდა ვიყო... მაგრამ ოცნება რა სიმდიდრეა, რა სიმდიდრეა ალი და ლული.

და ისევე ისე ბენზე ჰკიდია ამ მთებზე შეყვარებული გული.

სომ ვიცო...

ხომ ვიცი, ამ გზით რა ქარშიც ვიარ, მაგრამ მოხდება, გვერდს ვეღარ ვუვლი და ქორის ბრჭყალით მომდევს და მიაქვს წარსულს ისედაც შემკრთალი გული.

ზარი, ზრიალი, ყვირილი, თავსხმა გადამიდგება და თვალებს მიხელს და, წარბშეკრული წინაპრის მსგავსად, აწყდება მზერას ციხე და ციხე.

როდისღა ვიტყვით, ბიჭო გოგია, რომ მათ მხედრობას ჩვენი სჯობია, რომ ის მთა ისევე საჩვენოსაა და, ზედ რომ მოჩანს, ირმის ჯოგია.

ჯერ კიდევ...

ჯერ კიდევ ველი გამოდარებას, ჯერ კიდევ იღბალს მხარნაღმა ვფიქრობ და გარდასული მზის ბრწყინვალეობა ჩაშლილ თვალვით ამოჰყავს სტრიქონს...

და მშველის რამეს თუ ვეღარ მშველის, მეიმედება, მზეო, ვით შენი, ატირებული ჩემი ხატების, ჩემი ხახულის, ჩემი ატენის.

და კვლავ ჩაგვესმის შენს ძველ მეომრებს, შესაცვლელ გზებს და შესაცვლელ ამინდს, — ნუთუ ვერასდროს გაიმეორებთ ერთ უღალატო წინაპარს მაინც?

მითხარ...

რა ხანია, ის ნისქვილი, ის ჭრაქი და შუკა ჩაქრა, მაგრამ სარეკელა კვლავ ზღაპრისას უკრავს. მითხარ, მითხარ, სარეკელავ, რამე წუთისოფელის,

საით ჩემი გზა და შუკა, საით ჩემი სწორფერი?!

როდის ყოფილა

— რამდენიმე რამე მიგვეყვება ჯავრად! — ისე თქვი, თითქოს ტვირთი მოიხსენ... ჩვენც მზის ამოსვლის ლოდინში ჩავალთ, მაგრამ მანამდის ბევრჯერ მოვისმენთ: აპრილის აუგს, ბავშვობის ტკივილს, — რას დაგვიპირდა და რა გვამყოფინა...

როდის ყოფილა ცხოვრება ტკბილი, მაგრამ ასეთიც როდის ყოფილა?!

მერე რაა, თუ...

ხომ შეგვატოვეს ნისლებმა ნისლებს, მაგრამ ნურაფერს მიიტან გულთან... მერე რაა, თუ ვერ მოხდა ისე, უბრალოდ, როგორც მე და შენ გვსურდა.

მერე რაა, თუ არ გაგვიყვარდა თავი ატმის რტომ და მიზეზ-მიზეზ...

მაგრამ ხომ გახსოვს, როგორ გვიყვარდა ხანდახან ცრემლის ნკრიალიც სიმზე?

გულში უცაბ...

გამთენიის მზემ ლამაზმა ცა კვლავ საგანგებოდ კაზმა და, რომ უნდა მეთქვა: — სულ, რა ინატროს კიდევ კაცმა, —

გულში უცებ სევდა გაკრთა: ამ სინათლეს, ამ სიტუარფეს კიდევ ერთი სხივი აკლდა.

კიდევ ერთი სხივი აკლდა, მაგრამ ანი სხვებმა სცადონ ბედი გაზაფხულის კართან.

ოღონდ ისიც თქვი

როგორც არ უნდა გადავდო თავი, როგორც არ უნდა გაემართო პნკარი, მაინც ამ ბედის იქნება მთვარე, და არა მარტო მთვარე და მტკვარი,

თეთრი ვარდიც და ნითელი ვარდიც და სადედოფლო ბეჭდების ბრწყინვაც. გადიფრენს ფიქრში დაღლილი ლანდი, რომ კვლავ ჩაასწროს საფლავეში წვიმას...

თუმცა ეს შენ არ გეხება, ლელი, შენ კვლავ განაგრძე სიზმარი შენი, თქვი, რომ ის ჩიტი ისევე ჭრელია,

ოღონდ ისიც თქვი, ჩემო ფერია, შენ რომ გძულვარ და მე რომ მიყვარხარ, — ეს ჯილდო არის თუ სასჯელია?..

შენი წყალობით...

ხომ ვითომ ძალზე ფრთხილი ვიყავი, ხომ მუდამ ცისკენ მეჭირა თვალი, მაინც მოედო ზეცას ჭილყავი, მაინც აღმოჩნდა ღვინოში წყალი.

არადა, ერთ დროს რა უღალატოდ, რა თავანკარად მოწანწკარობდი...

მშვიდობით, მივალ, თითქოს არასდროს არ მწყუროდი და არ მიხაროდი.

გენახა...

არადა, განა მთელი ცა მსურდა, მცირე ნაჭერზეც სანთელს გწირავდი, ქარს ვეკიდე თუ ვეკიდე გუთანს, გენახა ჩემი ქოხი წვიმამდე.

გენახა ჩემი საყდარი ღია, რომ მერე გზებზე გემღერა მნახველს...

ხვალის დღე მაინც იმედის დღეა, დრომებს არხევ თუ სუროებს არხევ.

მინის სიყვარული

ფიქრმა ცაში ამიტაცა, -
წარსულს თვალი აეხილა...
ვეძებ რითმას - ოქროს მარცვალს -
გაფურიო ლექსში ხილად.
გადვუფრინე მინდორ-ველებს
არემარემ მოიდარა...
სული ზეცის სარკმელს ალებს,
მინა მოჩანს მოლის დარად.
მერე გადმისამართა
მზემ, დღე თითქოს ჩამობერდა...
ამ ქვეყანას ვინ, რა მართავს,
თავსატეხი რჩება ბევრთა.

.....
ცოდვილს უფალს ვინ მიმგვრიდა
(დარდო, გულზე მოინებები!..)
ჩამოვდივარ ცის კიბიდან,
მინას ვადგამ მონინებით.

ვერსად გავექეც დარდს და ნაღველს
მგლურად დაგეშილს
და ცისფერ ფიქრთა ოკეანის
ფსკერზე დავეშვი.
დიდხანს ვეხეტე ნაოცნებარ
ამ სიჩუმეში,
მერე ვიგრძენი: დედის ხელი
(ღმერთო, ნუ შემშლი!)
მანჯღრევდა, ცრემლი წყაროსავით
სახეს მილტობდა,
ამოდოდა სიცოცხლის მზე
საიქიოდან!..

დროის ქარები

რა ეშველებათ სიცოცხლის ლოთებს -
დღეებს, - ვინ ეტყვის რამე გასახარს...
მტკივან თარიღებს, ვით ყვითელ ფოთლებს,
სასაფლაოზე ქარი დამარხავს.
დარდი დანისლავს წუთს ნეტარების,
გაბაცდებიან თეთრი ნისლები...
(რა არი მარტო სულის ტარება,
ღვთიური მადლით თუ არ ივსები?)
სიცოცხლე ვის არ ეპატარავა?
ვინ ჩაურაზა სიკვდილს კარები?..
ჩემი დღეების ცისფერ ქარავანს
გაიტაცებენ დროის ქარები.

მზა წინაშურის

*„ეს ის ადგილია, სადაც ილია
ვერ მოკლეს!“
ნიკო კეცხოველი*

ცად წინამურის მოოქროვილი
თვალცრემლიანი მზე მიბანცალობს...
დრო დაგვტრიალებს ახლაც ქორივით,
ქართული სული ამოგვაცალოს.

ტენგიზ სვანიძე

საქართველოს გზა საამური
სამარადუამოდ შეღობილია...
მზე სევდიანი — მზე წინამურის
ილიას სისხლით შეღებილია!

სიცოცხლეა - გამოცდა!

სიცოცხლეა გამოცდა და გამოცდის პასუხიც, -
ყველა კაცი ვერ უძლებს სასიკვდილო მოლოდინს...
ბოროტს თუ ანგელოზის სისხლი არ გადაუსხი,
ავკაცობა გაჰყვება სატანჯველად ბოლომდის!

შიში აუტანელი გვზაფრავს აპოკალიფსის,
გზები გადავლილები - ტკივილების ჯამია...
ჩვენს ვედრება-საყვედურს თითქოს არვინ არ ისმენს, -
მზე ანათებს ქვეყანას, სულში მაინც ღამეა!

მიარღვევენ სივრცეებს დღენი ცეცხლით, ქარ-სუსხით...
სიცოცხლეა გამოცდა და გამოცდის პასუხიც!

ვერ მომიცილება

ვინ იცის, ხვალე სულიც გამვარდეს,
თვალს შეაცივდეს მთვარის სიცილი...
მე გადმოვდივარ შენთან ალავერდს
და უსიკვდილოდ ვერ მომიცილებ!..

შენი თვალების სხივთა მარმაში
ფიქრის სარკმელში შემოფოფინდა...

ლექსი ავარდეს ზეცის თავანში
გახურებული გულის თონიდან!

ეს ცხოვრება ასეთია!

სიკვდილს ყველგან ყველასათვის აქვს ფაცერი
ჩაგებული,
ყველა, ყველა იქით მივალთ - მოგებულიც, ნაგებულიც!

რომ არ ელი, ეს საწუთრო ფეხს ზედ გულზე დაგაბიჯებს,
ზოგჯერ ბევრიც რომ ეცადო, თავს მაინც ვერ
გადაირჩენ!

ვერ გავიგე, ოდითგანვე ზოგი მღერის, ზოგი ტირის,
რომ გგონია სირინოზობს, სწორედ მაშინ მოთქვამს
სტიკრი!

მხოლოდ ტყუილებზე არის ეს ქვეყანა აგებული,
ვის სჭირდები, შე საწყალო, ჭკვიანი და გაგებული!

სიკვდილს ყველგან ყველასათვის აქვს ფაცერი
მორგებული,
ყველა რადგან იქით მივალთ, არვინ რჩება მოგებული!

* * *

ქარი წვიმის წვეთებს ირევს,
დრო იცვლება სრულიად...
დასანყისი ყოველივეს
იგივე დასასრულია!
გვეჩქარება, სული მიგვდის,
დროს მივტირით აწყვეტილს...
ყველაფერი ის, რაც მიდის,
არის გულდასაწყვეტი!
მახსენდება: ქობი ისლის,
სულ ვარდი და სულ ია...
ცაზე მოფრიალე ნისლი,
იქნებ ჩვენი სულია.
ძლიერდება ხმები აფრის, -
ცას გავცქერი იჭვითა:
მოგონება, როგორც თაფლი,
წვეთავს დღეთა ფიჭიდან.

სოფლის დილა

მთა-გორს გადევლო ღამე ბანცალით,
ცა კვლავ ვიხილე ფიქრებმოვლილი...
გავარდისფერდა დილა ნაცარა,
ამიხასხასა სული მოლივით.
ფრენენ წუთები მადლით მმოსავი,
მზე დამიტირებს, ნავალ ოდეს მე...
დილა ყვავილობს ნუშის რტოსავით
და მისვენია მზერა კბოღეზე.

თამარ გაბროშვილი

*
ჩიტმა გუბეში
გამხმარი პურის ნატეხი ჩაასველა...
ცრემლიანი ცა
შეინყალა.

*
არსად ჩამომსვეს
დედამინაზე...
ნეტავი შენ, ხმელო ფოთოლო,
სადაც გინდა
დაესვენები.

*
ნეტა ვიცოდე
როგორ გავუფრთხილდე სიზმარს,
სიცოცხლე რომ ჰქვია!

*
წითელკაბიანი გოგონა
მკერდით მიეზღინა მაგიდას:
მწიფე ვაშლები
ჩამოალაგა.

*
უბრალოდ,
გადამისამართებული ბარათივით
მოვედი შენთან?!

*
ფეხსაცმელები პატრონებს გვანან
და თუ არ გვანან თავიდანვე,
თანდათან მაინც ემსგავსებიან...

*
ოღონდაც, ოღონდაც,
არაფერს ერქვას სერიოზული!
ხუმრობა იქით კი არა და
აქეთ იყოს,
თორემ საშიშია,
თვით პოეზიაც
და პოეტობაც,
სერიოზული...

*
ეს ადამიანი
აქ, ამ ცხოვრებაში
სულ ძალს დასდევს.
ნეტა იქ რას იზამს?

*
შორიდან მომავალი
დაღლილი მგზავრი —
აზრი,

*
ჩემამდე მოვიდა...
ფურცელზე მიუჩინე
თავისი ადგილი.
ძლივს დაისვენა...

*
აქედან შორს და უმისამართოდ
სიყვარულის ფრონტზე განვეულს,
სასწაულია,
აქვე მხედავთ და
გეჩვენებით
მშვიდობის მტრედად...

*
აქ არაფერი შემიძლია!
ესაა ცუდი!
მაგრამ იქ,
სადაც ყველაფერი შემიძლია,
განა რითაა
ამაზე კარგი?!

*
საითაც გავიხედავ,
ყველგან კითხვის ნიშანია...
ასე მგონია
თავკომბალების ზეიმზე მოეხვდი.

*
უკვე შენს შიგნით ვარ
და ველარ გხედავ.
გარედან, დაე, სხვებმა
გიმზირონ.

*
ნეტავი, კარგო,
იჯდე და დუმდე...
საფიქრალი, აბა, რა არის...
„ის“ ნაპერწკალი
გახტება ცაში
და თავისთავად
დაიგრუხუნებს...

*
გაიელვა.
სურათი გადაგვილო
ანგელოზმა...
სანამ იქ მივალთ,
გამჟღავნებენ.

*
„მან შეურაცხმყო, გამარტყა, მძლია, გამძარცვა“. მასში, ვინც გამუდმებით ასე ფიქრობს, სიძულვილი არ წყდება.

*
„მან შეურაცხმყო, გამარტყა, მძლია, გამძარცვა“. მასში, ვინც გამუდმებით არ ფიქრობს ასე, სიძულვილი წყდება.

*
ამ ქვეყნად სიძულვილი არასოდეს არ წყდება სიძულვილით, არამედ მხოლოდ სიძულვილის უქონლობით წყდება. ესაა დასაბამიერი დჰამმა.**

*
ამ სოფლადაც ხარობს იგი და იმ სოფლადაც; კეთილი საქმის მოქმედი ორსავე სოფლად ხარობს, თავისი კეთილი საქმის შემყურე.

*
დარბაისელი თავქარიანთა შორის და მარად ფხიზელი მძინარეთა შორის, ბრძენი ბედაურივით უკან იტოვებს ჯაგლაგებს.

*
მთრთოლავ, მოცახცახე, ადვილად მოწყვლად და ძნელად დასაურვებელ აზრს ბრძენი ისე მიმართავს, როგორც მოისარი — ისარს.

*
თავისი სტიქიიდან ამოვარდნილი და ხმელზე მოფართხალე თევზივით ცახცახებს ეს აზრი: იქნებ როგორმე დააღწიოს თავი მარას*** ტყვეობას.

*
დაე, ბრძენი დარაჯად უდგეს თავის აზრს, ძნელად სანვდომს და უკიდურესად დახვეწილს, ყოველი ფეხის ნაბიჯზე რომ ბორძიკობს. ნადარაჯევი აზრი ბედნიერებისკენ მიგვიძღვის.

*
უხრწნელი, მშვიდი, სიკეთისა თუ ბოროტების უარმყოფელი აზრისთვის უცხოა შიში.

*
ბრიყვმა მთელი სიცოცხლე ბრძენკაცის გვერდითაც რომ გაატაროს, მისთვის ისევე უცხო იქნება დჰამმა, როგორც კოვზისთვის — კერძის გემო.

*
ვიდრე ბოროტება არ მომწიფებულა, ბრიყვს ტკბილი ეჩვენება იგი, ხოლო როდესაც მომწიფდება, მწუხარებას და ურვას ეძლევა.

*
როგორც სალ კლდეს ძვრას ვერ უზამს ქარი, ბრძენი ურყევია ხობტასა და გმობას შორის.

*
კაცთა შორის მხოლოდ ცოტანი თუ აღწევენ გაღმა ნაპირს, დანარჩენები კი ფუჭად ფუსფუსებენ გამოღმა.

*
მისი გრძნობები მშვიდია მეეტლის მიერ დაურვებული ცხენებივით. მან ზურგი აქცია სიამაყეს და ჩაიხშო ყველა სურვილი. მას ღმერთებიც კი უცქერენ შურით.

* ძველი ინდოეთის ერთ-ერთი საკრალური ნიგნი.
** ცხოვრების წესი, კანონი.
*** ბოროტი ჯადოქარი, აესული.

„დჰამაკადიდან“*

*
ის, ვისი აზრიც მშვიდია, სიტყვაც და საქმეც, სიმშვიდესა და თავისუფლებას ზიარებულს, სრულქმნილ ცოდნას ფლობს.

*
ერთი ტაეპი, სიმშვიდეს რომ ანიჭებს სულს, ფუჭი სიტყვებით შეთხზულ ათას ლექსზე უმჯობესია.

*
თუ ერთმა კაცმა ბრძოლაში სძლია ათას კაცს, მეორემ კი — მხოლოდ თავის თავს, სწორედ ეს უკანასკნელია უდიადესი მძლეველი.

*
თუ ვინმე თვიდან თვემდე ასი წლის მანძილზე ათასგზის ასრულებს მსხვერპლშენივას, ხოლო მეორე, თუნდაც წამით, პატვის მიაგებს თავისი თავის სრულმყოფს, სწორედ ეს მსახურებაა ასწლიან მსხვერპლშენივასზე უზენაესი.

*
გაბრძნობილისა და თვითწარმავებულის სიცოცხლის ერთი დღე სჯობს უმეტესისა და აღვირახსნილის ასწლიან არსებობას.

*
დაე, ისწრაფოს კეთილი საქმის აღსრულებად; დაე, არიდოს ბოროტებას თავისი თავი. რადგანაც ის, ვინც არ ესწრაფვის სიკეთის აღსრულებას, კმაყოფილებას ჰპოვებს ბოროტში.

*
როგორც მწყემსი სახრით მიდენის ჯოგს საძოვრისკენ, ისე სიკვდილი მიერეკება ცოცხალ არსებებს სიკვდილისაკენ.

*
ძვლებითაა ნაშენი ეს ციხე-სიმაგრე, სისხლითა და ხორციტ ნალესი; სიცრუე და ორპირობა, სიბერე და სიკვდილი ჩაკირულია მის კედლებში.

*
ადვილია უკეთური და მავნე საქმის კეთება, კეთილისა და სასარგებლოს კი — უკიდურესად ძნელი.

*
ვინც ისე უყურებს სამყაროს, როგორც ბუმბუსა თუ მირაფს, უხილავია სიკვდილის მეუფისათვის.

*
ბრმაა ეს სამყარო, სადაც ცოტა თუ ხედავს ნათლად. მახის ტყვეობიდან თავდაღწეული ჩიტივით, მხოლოდ ცოტანი თუ აღწევენ ზეცას.

*
ო, რარიგ ბედნიერი ვართ არასწეულნი სწეულთა შორის; სწეულთა შორის ვცხოვრობთ ჩვენ — არასწეულნი.

*
არ ყოფილა, არ არის და არც იქნება ადამიანი, მხოლოდ გმობის ღირსი რომ იყოს, ანდა მხოლოდ ქება-დიდების.

*
აი, შენი სიცოცხლეც მიუახლოვდა დასასრულს; მიეახლე იამას. შენ კი სახლიც არა გაქვს, არც თან წასატანი საგზალი.

*
ცხოვრება ადვილია მისთვის, ვინც თავხედია, ყვავივით ღირფი, ურცხვი, უტვინო, შლეგი, გახრწნილი.

*
მაგრამ ცხოვრება მძიმეა მისთვის, ვინც ფაქიზია, თავმდაბალი, გამჭრიახი, თავაზიანი; ვისი სიცოცხლეც წმინდაა.

*
გაუტამას მონაფენი მარად ფხიზელნი არიან. მათი აზრი დღისით თუ ღამით ბუდას მიელტვის.

*
კეთილნი შორითვე ბრწყინავენ, როგორც ჰიმალაის მთები. ბოროტნი კი ახლოდანაც არ ჩანან, როგორც არ ჩანს ღამით ნატყორცნი ისარი.

*
ვინც ზის ეულად, სძინავს ეულად, დაიარება ეულად; ვინც ქმედითაა და თვითონვე იურვებს თავს, დაე, ხარობდეს უსიერ ტვერში.

*
როგორც საზღვრისპირა ქალაქი შიგნიდანაც და გარედანაც სათანადოდაა დაცული, ასე იცავდე საკუთარ თავსაც. ფუჭად ნუ გაფლანგავ დროს, რადგანაც დროის ხელიდან გამშვები მწუხარებას და ურვას ეძლევა, ჯოჯოხეთში გამწესებული და განწირული.

*
მოთვინიერებულ ჯორებს, კეთილშობილ სინდჰიურ ცხენებს და ვეება სპილოებს რა სჯობს? მაგრამ მათზე უკეთესია, ვინც თვითონვე მოითვინიერა თავისი თავი. რადგანაც ამ ცხოველებით ვერ შეაღწევ მიუდგომელ ქვეყანაში, სადაც შეაღწევს ადამიანი, თვითშეზღუდვით და თვითწვრთნით რომ მოუთვინიერებია თავი.

ბუდისტური ლეგენდა

მონაფაქი მივიდნენ ბუდასთან და უთხრეს: უფალო, აქ, სავატში ბევრი სახელგანთქმული განდევილი და სწავლული ცხოვრობს, გამუდმებით რომ ედავებიან და ეპაექრებიან ერთმანეთს. ზოგის მტკიცებით, სამყარო უსასრულოა და მარადიული, ზოგიც სასრულად და წარმავლად მიიჩნევს მას; ზოგის აზრით, სული სხეულთან ერთად კვდება, ზოგს კი უკვდავი ჰგონია იგი, და ასე შემდეგ, დაუსრულებელი; ჰოდა, გვითხარი, როგორ უნდა მოვექცეთ მათ?

ბუდამ პასუხად თქვა: დიდი ხნის წინათ ერთმა რაჯამ მსახურს უხმო და უთხრა: ნადი, გეთაყვა, თავი მოუყარე სავატში ყველა ბრმადმოხილს და მერე სპილო მიჰგვარე მათ. — ნება შენია, — მიუგო მსახურმა და ბრძანების აღსასრულწოდ გაეშურა. მერე კი, როცა თავი მოუყარა ყველა ბრმადმოხილს, ამ სიტყვებით მიმართა მათ: აი, ეს სპილოა, და ერთ-ერთს ხელით მოასინჯინა მისი თავი, მეორეს — ყური, მესამეს — ეშვი, დანარჩენებს — ხორთუმი, ფეხი, ზურგი, კუდი თუ კუდის ფორი, და ყველა მათგანს

ეუბნებოდა — ეს სპილოაო. როცა ყველა ბრმადმოხილმა მოსინჯა სპილო, რაჯამ ჰკითხა თვითუფლ მათგანს: აი, შენ შეეხე სპილოს; ჰოდა, მითხარი, რა არის ეს? ვინც თავს შეეხო, პასუხად თქვა — ქვევრიაო; ვინც ყურს, — ცხრილი ეგონა იგი; ვინც ეშვს, — სახნისად წარმოიდგინა; ვინც ხორთუმს, — სახენელად დასახა; ვინც ზურგს, — მორგვად მიიჩნია; ვინც ტანს, — ნალიად აღიქვა; კუდის შემხებს ქვასანაყად მოეჩვენა, ფორისას კი — ჯაგრისად. მერე ერთმანეთს აუხიროდნენ „ჰო“, „ჰო“-სა და „არა“-ს ყვირილით: სპილო ეს კი არა, აი, ის არისო; ასე რომ, ბოლოს, მუშტი-კრივამდე მივიდა საქმე. რაჯა კმაყოფილი დარჩა ამ სცენით. რალა ეს განდევნილი და რალა დღევანდელი სწავლულნი, ჯიუტად რომ დგანან თავიანთ აზრზე და სხვას ვერაფერს ხედავენ, აშარნი, არჯალნი, თავისნათქვამნი და თავიანთი სიყალბის სიმართლედ გამსაღებლნი.

* სიქველე სასიამოვნოა თვით სიბერემდე; სასიამოვნოა ურყევი რწმენა; სასიამოვნოა სიბრძნის მიღწევა; სასიამოვნოა ბოროტებისგან თავშეკავება.

* ვინც ამ ქვეყნად სძლევს უკეთურსა და ძნელად დასაურვებელ სურვილს, ისევე იმორებს მწუხარებას და ურვას, როგორც ლოტოსი — წყლის წვეთებს.

* როგორც ნაქცეული ხე განაგრძობს ზრდას, თუ არ დაზიანებულია ფესვები, ისე ტანჯვაც განაგრძობს ზრდას, თუკი არ აღმოფხვრილა სურვილი.

* ვნებით აღვზნებული და გაშმაგებული ადამიანები ფეთიანებივით აწყდებიან აქეთ-იქით, როგორც დამფრთხალი და დაფეთებული კურდღელი. ხუნდებით შეკრულნი ხელახლა უბრუნდებიან აუტანელსა და გაუსაძლის ტანჯვას.

* არსებობის შმაგი დინების გადამლახველმა ზურგი აქციე წარსულს, უარყავ მომავალი და ისიც, რაც ძვეს მათ შორის. თუ გონება თავისუფალია, კვლავ და კვლავ აღარ მიუბრუნდები დაბადებას და სიბერეს.

* მან მიაღწია სრულქმნილებას; ამიერიდან უდრეკია და სურვილებისაგან თავისუფალი; მოსპო და მოაშთო ეკალ-ბარდები: ეს მისი სხეული უკანასკნელია.

* სარველა აშთობს ყანას; ვნება — ადამიანებს.

* უნინ ეს გონება დაეხეტებოდა, როგორც სურდა, როგორც ნებავდა. ახლა კი სრულიად დავიურვე, როგორც გამრეკმა — გავეშებული სპილო.

* მე ბრაჰმანს ვუნოდე მას, ვინც აზროვნებს, მშვიდია და ვნებებისგან თავისუფალი; ვინც აკეთებს თავის საქმეს; ვინც დაიურვა ყველა სურვილი, მიაღწია უზუნაეს სიკეთეს და სრულყო თავი.

* მე ბრაჰმანს ვუნოდე იმას, ვინც მიაღწია უზუნაეს სიკეთეს, ვინც იცის სიმართლის და სიცრუის გზა და ვისი ცოდნაც ღრმაა.

* მე ბრაჰმანს ვუნოდე იმას, ვისაც აღარ შერჩა სურვილი, ცოდნის წყალობით განთავისუფლდა ეჭვებისაგან და შეძლო დანთქულიყო უკვდავებაში.

ქენ – ბუდისტური მინიატურები

ბუდიზმთან ახლოს

უნივერსიტეტის სტუდენტმა გაძანთან ყოფნისას ჰკითხა მას: „თუ ნაგიკითხავს ქრისტიანების ბიბლია?“ „არა; ნამიკითხე“, — უთხრა გაძანმა. სტუდენტმა ბიბლია გაშალა და დაიწყო მათეს სახარების კითხვა: „ან სამოსლისთვის რად ზრუნავთ? შეხედეთ, როგორ იზრდებიან ველის შროშანი: არც შრომობენ, არც ართავენ. მაგრამ სოლომონი მთელი თავისი დიდებით არ იყო ისე შემოსილი, როგორც თვითუფლი მათგანი. ასე რომ, ნუ ზრუნავთ ხვალინდელი დღისათვის, რადგან ხვალე თვითონ იზრუნებს თავისას.“

გაძანმა თქვა: „ვინც ეს სიტყვები წართქვა, ნათელფენილი კაცია.“

სტუდენტმა განაგრძო კითხვა: „ითხოვეთ და მოგეცემათ; ეძიებდეთ და ჰპოვებთ; დააკაუნეთ და გაგიღებენ. რადგან ყველა მთხოვნელს მიეცემა, მიჰბნელი ჰპოვებს და ვინც აკაკუნებს, გაუღებენ.“

გაძანმა შენიშნა: „მშვენიერია; ვინც ესა თქვა, შორს როდია ბუდიზმისაგან.“

ბუდას ქანდაკება

როცა ტანკე, ტანის დინასტიის ქაბუკი უფლისწული, ტაძარში შევიდა, საშინლად ციოდა. აიღო იქვე გამოფენილი ბუდას ერთ-ერთი, ხიდან გამოკვეთილი ქანდაკება და ცეცხლი გააჩაღა. ამის დანახვაზე ტაძრის მცველმა გააფთრებით შეჰყვირა, როგორ გაბედე ბუდას ქანდაკების დანვაო. ტანკემ ნაცარი გაქეჯა, თითქოს რალაცას ეძებო, მერე კი თქვა: ავდგები და წმინდა სარირის* ნაშთს შევაგროვებ.

* ს ა რ ი რ ი — ერთგვარი მინერალური ნარჩენი, სხეულის კრემაციის შემდეგ რომ პოულობდნენ; უმნიკვლოდ გატარებული სიცოცხლის ნიშნად მიაჩნდათ.

— ხის ბუდისაგან რა სარირი უნდა დარჩეს? — თუ არ დარჩა, მაშინ დანარჩენ ბუდეებსაც ცეცხლს შევუკეთებ. შემდგომში მცველმა ორივე წარბი დაკარგა ტანკეს მკრეხელობისადმი გამოთქმული პროტესტის გამო, თვით ტანკეს კი არასოდეს დასტყდომია თავს ბუდას რისხვა.

ფინჯანი ჩაი

ნან-ინი, მეიძის (1863—1912) დროინდელი ძენის მოძღვარი, უნივერსიტეტის პროფესორს მასპინძლობდა, ძენის შესასწავლად რომ სწევოდა მას. ნან-ინმა ჩაიზე მიიპატიჟა სტუმარი. ფინჯანი გაულიცლიცა, მაგრამ კვლავ განაგრძობდა დასხმას. პროფესორი ხედავდა, როგორ იღვრებოდა ჩაი; ბოლოს, ველარ მოითმინა და თქვა: „პირთამდე სავსეა, მეტი აღარ ჩავა“. „ამ ფინჯანივით თქვენც სავსე ხართ საკუთარი აზრებით და წარმოდგენებით; — თქვა ნან-ინმა, — როგორ აგისხნათ, რა არის ძენი, თუ ჯერ მაგ თქვენს ფინჯანს არ დაცლით?“

სუტრების გამოცემა

ტაცუგენმა, იაპონიაში ძენ-ბუდიზმის მქადაგებელმა, — გადწყვიტა ბეჭდურად გამოქვეყნებინა სუტრები, რაზედაც მაშინ მხოლოდ ჩინელებს თუ მიუწვდებოდათ ხელი. სუტრები ხის ბლოკებიდან უნდა გადაეხეჭა 7000 ცალად, რაც იმხანად გრანდიოზული ნაშრომია იყო. ტაცუგენი ფულის შესაგროვებლად გამგზავრა. მთელი ქვეყანა შემოიარა. მხოლოდ რამდენიმე გულშემტკივარმა გაიძევა ოქროს პანანინა ზოდები, უმრავლესობამ კი ოქროს უბადრუკი ნამცეცები და უწყალობა.

ყველა შემომწირველს ერთნაირად უხდიდა მადლობას. ათ წელიწადში, როგორც იქნა, საკმაო ოქროს მოუყარა თავი სუტრების გამოსაცემად. მაგრამ ამ დროს მდინარე უიუ ადიდდა. წყალდიდობამ ყანები წალექა და ქვეყანაში შიმშილობა ჩამოვარდა. ტაცუგენმა მთელი შეგროვილი ოქრო დაზარალებულებს უწყალობა, რათა სიკვდილისგან ეხსნა ისინი. მერე კი ხელახლა შეუდგა შესაწირავთა შეკრებას. რამდენიმე წლის შემდეგ ქვეყანაში იფეთქა ეპიდემია. ტაცუგენმა კვლავ ხალხის დასახმარებლად გაიღო ყველაფერი, რისთვისაც თავი მოეყარა. მესამედაც შეუდგა დაწყებულ საქმეს და ოცი წლის შემდეგ, როგორც იქნა, აისრულა ნატვრა. საბეჭდი ბლოკები, რომლებითაც სუტრების გამოცემა განხორციელდა, ახლა კიოტოში, ობაკუს მონასტერში ინახება. იაპონელები თავიანთ ბავშვებს უამბობენ, ტაცუგენმა სამჯერ გამოსცა სუტრები და პირველი ორი უჩინარი გამოცემა კიდევაც ჩრდილავს მესამესო.

ს ა მ ო თ ხ ის ბ ჭ ე

მეომარი, სახელად ნაბუსაგე, ხაკუინთან მივიდა და ჰკითხა: — მართლა არსებობს ჯოჯოხეთი და სამოთხე? — ვინა ხარ? — ჰკითხა ხაკუინმა. — სამურაი, — მიუგო მეომარმა. — სამურაიო?! — ნამოიძახა ხაკუინმა, — რომელი სარდალი გაბოგინებს თავის ლაშქარში? მწირს მიგიგავს სახე! გამშაგებულმა ნაბუსაგემ ხმლის ვადაზე გაიკრა ხელი. ხაკუინი კი განაგრძობდა: — აა, ხმალიც გაქვს? ალბათ ისეა დაბლაგვებული, რომ თავს ვერ გამაგებინებს! მაშინ ნაბუსაგემ ქარქაშიდან დააძრო ხმალი. ხაკუინმა კი თქვა: — აქ იხსნება ჯოჯოხეთის ბჭე! ამ სიტყვების გაგონებისას სამურაიმ უკვე ხაკუინის შეგირდად დაიგულა თავი, ხმალი ქარქაში ჩააგო და მოძღვარს თავიანთი სცა. ხაკუინმა კი თქვა: — აქ იხსნება სამოთხის ბჭე!

მწერლები იცინიან

„ის, რაც სასაცილოა, არ შეიძლება საშიში იყოს“.
ვოლტერი

პარიზში ფრანგ სტუდენტებთან შეხვედრისას მიცკევიჩმა განაცხადა: პოლონელებს ისე უყვართ ფრანგები, რომ საფრანგეთში ჩამოსლიდან მეოთხე დღესვე სუფთა ფრანგულით საუბრობენ.

ერთმა ენამოსწრებულმა სტუდენტმა შენიშნა:
- მუსიე, როგორც ჩანს, თქვენ სამი დღეა, რაც ჩამოხვედით.

ანდრე მორუას ჰკითხეს:
- ვინ უფრო შეცვალა კაცობრიობის ისტორია - ალექსანდრე მაკედონელმა თუ ნაპოლეონმა?
- მას შემდეგ, რაც ცივილიზაცია არსებობს, კაცობრიობის ისტორია ყველაზე მეტად ისტორიკოსებმა შეცვალეს.

ჟორჟ სანდი ხშირად იცვლიდა ქმრებსა და საყვარლებს. პროსპერ მერიმეს რომ გაეყარა, თვალი ალფრედ მიუსეს დაადგა.
ეს შეამჩნია მიუსემ და დაუწერა ლექსი, რომელიც ასე იწყებოდა: 'როდის ინებებთ, საყვარელო, რომ გახდეთ ჩემი?'
ჟორჟ სანდმა ლექსითვე უპასუხა და ლექსი ამ სიტყვით დაიწყო: 'ამაღამ...'

ლაფონტენი ძალიან გულმავიწყი გახლდათ. ერთხელ ერთ მეგობარ მწერალთან გადამწყვიტა სტუმრობა.
- ერთი თვის წინ გარდაიცვალა, - უთხრა მოსამსახურე ქალმა, - თქვენ ხომ მის დასაფლავებაზე სიტყვა წარმოთქვით?!
- დიახ, დიახ, - გაიხსენა მეიგავემ, - ისეთი კარგი მესხიერება მაქვს, შემიძლია ჩემი გამოსათხოვარი სიტყვის ტექსტი ზუსტად ჩაგანერინოთ.

იყო დრო, როდესაც რუსი ახალგაზრდა პოეტები კრიტიკის ყურადღების მიპყრობას ცდილობდნენ, რადგან ამგვარი გამოწვევა უკვე საშიში აღარ იყო და გაკრიტიკებას პოპულარობა მოჰყვებოდა. ამგვარი ლირიკოსების შესახებ ანა ახმატოვამ თქვა:
- ღმერთო ჩემო, შეხედეთ, რამხელა რიგი დგას გოლგოთასთან!

ერთხელ ლამით ბალზაკის ოთახში ქურდი შეიპარა და დარწმუნდა რა, რომ მწერალს ეძინა, მაგიდასთან მივიდა და უჯრა ფრთხილად გამოაღო. უცებ სიცილის ხმა შემოესმა. შეშინებული ქურდი შემობრუნდა და ჰკითხა:
- რა გაცინებთ?

- როგორ არ გამეცინება, შენ სიბნელეში ეძებ იმას, რაც მე დღის სინათლეზე ვერ მიპოვნია, - უპასუხა მწერალმა.

ფრანგმა ლექსიკოგრაფმა პიერ ბუასტმა თავის ლექსიკონში არ შეიტანა უცენზურო სიტყვები. ერთმა მანდილოსანმა შეაქო ლექსიკოგრაფი ამის გამო. ბუასტმა ყურადღებით მოუსმინა და შენიშნა:
- საინტერესოა, საიდან შეიტყვეთ ყოველივე ეს, ალბათ ეძებდით და ვერ იპოვნეთ, არა?!

ერთხელ ფრიდრიხ მეორემ ვოლტერს ნავით გასეირნება შესთავაზა. მწერალი დაეთანხმა, მაგრამ როგორც კი შენიშნა, რომ ნავში წყალი ჟონავდა, მაშინვე ნავიდან გადმოხტა.
- ასე გეშინიათ სიკვდილის? - გაიკვირვა ხელმწიფემ, - მე კი სრულებითაც არ მეშინია.
- არცაა გასაკვირი, - უპასუხა მწერალმა, - ამქვეყნად უამრავი ხელმწიფეა, ვოლტერი კი ერთადერთია.

- უფალთან როგორი ურთიერთობა გაქვთ? - ჰკითხეს ვოლტერს.
- ვესალმებით ერთმანეთს, ოღონდ არ ვსაუბრობთ, - უპასუხა ვოლტერმა.

არისტოტელეს ზედმეტად ენაწყლიანი ახალგაზრდა ესტუმრა და სთხოვა, ორატორული ხელოვნება შემასწავლეთო. საკმაოდ ხანგრძლივი მონოლოგის შემდეგ ახალგაზრდამ ჰკითხა, რამდენს გადამახდევინებთო.

- თქვენ ორჯერ მეტი უნდა გადამიხადოთ, - მკაცრად უპასუხა ფილოსოფოსმა.
- რატომ? - გაუკვირდა სტუმარს.
- იმიტომ, რომ მე ორმაგი სამუშაო უნდა გავწიო: ვიდრე ლაპარაკს გასწავლიდეთ, გაჩუმება უნდა გასწავლოთ!

დალესტინის სახალხო პოეტმა რასულ გამზატოვამ ერთ თანამედრობის პირს სთხოვა, მოსკოვის ქალაქის საბჭოს თავმჯდომარესთან მიშუამდგომლე, იქნებ დედაქალაქში ბინა მომცესო.

ქალაქის საბჭოს თავმჯდომარემ ხელები გაშალა:

- ყველაზე პრესტიჟულ რაიონებში შევთავაზებ - გორკის ქუჩაზე, ალექსი ტოლსტოის ქუჩაზე, ჩაიკოვსკის ქუჩაზე და ყველაზე უარი მითხრა.
- რატომ არ მითხარი სიმართლე, - უსაყვედურა შუამავალმა პოეტს, - ასეთ უბნებზე ყველა ოცნებობს.
- გორკის ქუჩა! ტოლსტოის ქუჩა! ჩაიკოვსკის ქუჩა! როცა მოვკვდები, ამ ქუჩებს ვინ გამოუცვლის სახელწოდებას? - თავი იმართლა რასულ გამზატოვამ.

დიკენსი ხშირად თევზაობდა ტემზის ნაპირას, თავის სახლთან ახლოს. ერთსა და იმავე ადგილას ჩააგდებდა ხოლმე ანკესს. ერთხელ მეზობელმა ქალმა ურჩია:

- აქ ბევრს ვერაფერს დაიჭერთ, ცოტა ზემოთ უნდა გადაინაცვლოთ, იქ ყოველ ჩაშვებაზე თითო კალმასხს ამოიყვანთ.
- განა არ ვიცი, - უპასუხა მწერალმა, - მაგრამ ანკესის ხშირი ამონევის გამო ფიქრები მეფანტება.

1827 წელს ვოლტერი ინგლისში ჩავიდა და იქ ძალიან ანტიფრანგული განწყობილება დახვდა. ლონდონის ქუჩებში გასეირნა და ბენჯზე გადარჩა. იცნეს, აგზნებული მოქალაქენი გარს შემოეხვივნენ და გაიძახოდნენ: 'სიკვდილი ფრანგს! ჩამოახრჩეთ!'
- ინგლისეებო, თქვენ სასიკვდილოდ მიმეტებთ იმიტომ, რომ ფრანგი ვარ. მაგრამ განა მე საკმაოდ არ დავისაჯე იმის გამო, ღმერთმა რომ ინგლისელად არ გამაჩინა?! - შესძახა ვოლტერმა.
ბრბო დამშვიდდა და დაიშალა.

დასასვენებლად გამგზავრების წინ ჰაუპტმანმა თერძს კოსტიუმი შეუკვეთა და მისამართი დაუტოვა. გავიდა შევებულების ნახევარი და კოსტიუმი ვერ მიიღო. სამი წერილი გაუგზავნა და ვერც კოსტიუმი მიიღო და ვერც პასუხი. დაბრუნდა ბერლინში და დაუყოვნებლივ მიაკითხა თერძს.

- ბატონო ჩემო, - მოუბოდიშა თერძმა, - თქვენი კოსტიუმი დიდი ხანია მზადა მაქვს, მაგრამ მე გამოჩენილ პიროვნებათა პირად წერილებს ვაგროვებ. ცხადია, თავის დროზე ამ წერილებში მეტს გადამიხდიათ, ვიდრე თქვენი კოსტიუმი ღირს.

გერმანელი მწერალი გერჰარდ ჰაუპტმანი ვენეციის ანტიკვარულ მალაზიაში შევიდა. ძალიან მოეწონა ერთი ძველი ვაზა და ფასი იკითხა.

- ექვსი ათასი ლირა ღირს, - უპასუხა გამყიდველმა, - მაგრამ თქვენ მხოლოდ ოთხი ათასს გადაგახდევინებთ, თქვენო ბრწყინვალეებო.
ნასიამოვნებმა ჰაუპტმანმა ფული გადაიხადა.
- სად მოგართვით ვაზა? - ჰკითხა გამყიდველმა.
- სასტუმრო „ნაციონალში“.
- თქვენი გვარი და სახელი?

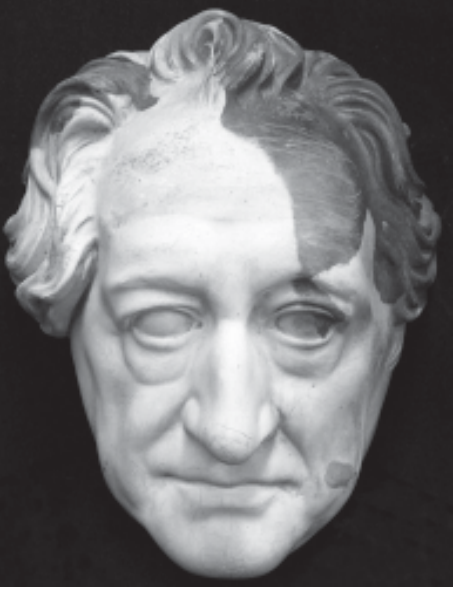
ინგლისელ მწერალს ჯერომ ჯერომს ერთმა ხელმოცარულმა ხუმარამ სთხოვა, ხუთ ფუნტად შენი ხუმრობა მომყიდეთ.
- ეს გარიგება ორივეს დაგვაზარალებს, - უპასუხა მწერალმა, - მე რომ ხუთი ფუნტი მექნება, ყველა იფიქრებს, რომ მოვიპარე, ხოლო შენგან რომ ენამოსწრებული ხუმრობა გაიგონონ, ყველას მოპარული ეგონება.

ერთხელ ალექსანდრე დიუმას ერთი ლიტერატორი ეწვია და დაემუქრა, თუ სამას ფრანკს არ მასხსებ, ჩემს სამ შვილს დავხოცავ და თავს მოვიკლავო.
- სამწუხაროდ, მხოლოდ ორასი ფრანკი მაქვს, - უპასუხა მწერალმა.
- არავითარ შემთხვევაში, მე მხოლოდ სამასი მჭირდება აუცილებლად, - დაიჟინა ლიტერატორმა.
- მაშინ გონივრულ ვარიანტს შემოგთავაზებ: თავი მოიკალი და ბავშვებს ხელს ნუ ახლებ.

ერთხელ დიუმა-შვილს აცნობეს, რომ ერთი მისი ახლობელი, რომელიც ზედმეტად გასუქდა, წონაში იკლებს.
- შიშისგან ხდება, რადგან გასუქების ეშინია, - თქვა მწერალმა.

გოეთე ვაიმარის პარკში სეირნობდა. ვინრო გასასვლელთან მისი მკაცრი კრიტიკოსი შემოხვდა. როდესაც ერთმანეთს მუახლოვდნენ, კრიტიკოსმა თქვა:
- მე არასოდეს ვუთმობ გზას ბრიყვებს.
- მე კი პირიქით, - უპასუხა გოეთემ და განზე გადაგა.

გოეთემ ორი მოკამათე შენიშნა და წარმოსთქვა:
- ორ მოკამათეს შორის დამნაშავეა იგი, რომელიც უფრო ჭკვიანია.

ლიტერატურული გაზეთი
გამომდის საქართველოს კულტურის, ძეგლთა დაცვისა და სპორტის სამინისტროს ფინანსური მხარდაჭერით
რედაქტორი ირაკლი ჯავახიძე
რედაქტორის მოადგილე უჩა შერაზადიშვილი
ჟურნალისტები ხათუნა ალხაზიშვილი, თამარ ყურული
ტელ.: 292196; მობ. ტელ.: (877)742277; (899)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com